

[Justitsministeren.]

har altså ikke tillagt det nogen betydning. Den retscontume, det ærede medlem taler om, kender jeg ikke.

Det ærede medlem har gentaget, at efterforskningen, den politimæssige efterforskning, i sagen ikke var tilendebragt. Domme-
ne anser det for godt gjort, at selv Carl Mad-
sen havde anset efterforskningen for i det
store og hele tilendebragt.

Om overpriserne, der, såvidt jeg husker, efter rigsadvokatens skrivelse til justitsministeriet skulle variere fra 5 til 15 pct., er der ligeledes, såvidt jeg husker, udtalelser i rigsadvokatens referat i indstillingen til justitsministeriet svarende til prisdirektoratets skrivelse af 9. november 1946. Det fremgår af byretsdommen. Iøvrigt ved vi, at prisundersøgelsen fortsættes, og rigsadvokaten skrev i sin indstilling til justitsministeriet, at sagen netop skulle til revisionsudvalget og, tilføjede han i parentes, til Københavns krisepoliti til videre foranstaltning i anledning af den begåede prislovs-overtrædelse.

At sagen skulle være blevet saboteret, er ganske urigtigt. Rigsadvokaten har overfor revisor Bøytler givet udtryk for, at i spørgsmålet om tilrettelæggelsen af arbejdet i denne sag var det statsadvokat Carl Mad-
sens ord, der var afgørende.

Om Bøytlers antagelse finder jeg det ikke nødvendigt at sige andet, end hvad jeg sagde første gang, jeg talte i det høje ting. Dommene slår fast, at der ikke har gjort sig usaglige hensyn gældende ved hans antagelse.

Om den endelige betaling af depositum har rigsadvokaten, som jeg også nævnte sidste gang, haft sin opfattelse, justitsministeriet har overfor ham tilkendegivet en anden opfattelse, og jeg finder ikke, at der i anledning af dette formelle punkt er grund til at gøre noget overfor rigsadvokaten nu.

Det ærede medlem nævnte, at statsadvokat Olafsson var blevet frataget sagen. Det tror jeg ikke er rigtigt. Der findes i dommene en bemærkning om, at Olafsson kunne have fået sagen igen, hvis han havde ønsket det.

Jeg finder iøvrigt med hensyn til denne sidste del af det ærede medlems tale kun anledning til at sige, at de afsagte domme har rensat rigsadvokat Pihl for enhver beskyldning, og de begåede formelle fejl eller ukorrektheder, som er oplyst ved dommene, giver mig ikke anledning til påtale overfor rigsadvokat Pihl.

Så meget om sidste del af det ærede medlems tale, men da det ærede medlem gik

ind på en del punkter, hvor jeg skulle have gjort mig skyldig i ukorrektheder, synes jeg, jeg er nødt til at imødegå disse punkter. Jeg beder om tingets overbærenhed. Det er ikke min skyld, at jeg fortsat må belaste tingets tid.

Den første indvending vedrører spørgsmålet, om der skulle være blevet givet lejlighed til at få anklagemyndighedens behandling af W. T. K.-sagen yderligere belyst. Jeg finder kun anledning til at bemærke, at jeg har forstået referatet af udtalelserne i efteråret 1948 her i tinget således, at man var tilfreds med, at sagen mod redaktør Houmann blev anlagt i strafferechtsplejeformer og — for med den højtærede formands tilladelse at fortsætte det ærede medlems citat fra sp. 1034 i folketingsstidende —,

„således at der vil blive tilvejebragt et grundlag for tinget til at bedømme såvel anklagemyndighedens som ministeriets stilling i denne sag“.

Jeg mener, jeg loyalt har redegjort for, hvad dommene siger på dette punkt.

Med hensyn til indvending nr. 2, mit referat af, hvad Houmann var anklaget for, sagde jeg udtrykkeligt — det fremgår af sp. 1144 —:

„sådan lyder det i anklageskriftet“, og det ærede medlem kan jo selv læse dette i dommens referat af anklageskriftet, dommen side 2. Der er en lille trykfejl i referatet sp. 1144; der står „for“ i stedet for „ved“; det kan næppe have vildledt det ærede medlem.

Det ærede medlems tredje indvending, vedrørende adgangen til bevisførelse, var ledsaget af henvisning til min udtalelse sp. 1144 om, at enhver bevislighed, det være sig dokumenter eller vidner, havde kunnet produceres under retshandlingen. Det ærede medlem glemte at citere fortsættelsen i mine bemærkninger: enhver bevislighed,

„der af retten skønnedes at kunne have betydning“.

Det ærede medlem nævnte et cirkulære, som altså tilsidst blev fremlagt. Jeg kender ikke den episode, men stor betydning kan den ikke have haft, for jeg ser ikke cirkulæret nævnt nogen steder i dommene. At retten har afskåret en vidneførelse, som nævnt af det ærede medlem, må jeg forstå således, at retten har fundet denne vidneførelse uvæsentlig for den pågældende sag.

Den fjerde indvending, der vedrørte protesten mod dokumentfremleggelsen, synes jeg, jeg har besvaret i mine bemærkninger lige før.

Så var der den femte indvending, som ho-